

Angeljček

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

Uredil in izdal

Anton Kržiš.

III. tečaj.

V Ljubljani.

Tiskala Katoliška Tiskarna.
1895.

II C 33.382 c

Prejeto od urada
za upravljanje imovine
upornikov

KAZALO.

Pesmice.	Stran		Stran
Zvezdici	6	Na grobu mamice	174
Kupitel	8	Dar	178
Zima	10	Senica in vrabec	184
Naša mačica	11	Tepeškarji	184
V šoli	12	Na somenj	191
Anica in Dorče	13	Sv. Nikolaj	192
Vida	29		
Dež	30	Povesti, popisi, pripovedke itd.	
Ptice po zimi	30	Presajena lilijca	2
Ali te nič ni sram!	31	Sama sreča?	7, 19, 35
Tri cvetlice	35	Zimske podobice	8, 22, 37
Konjič	42	Nejednaki učenki	17
Bav — bav!	44	Matevžek — pust	24
Sneženi mož	47	Pripovedka o brezi	25
Prošnja za bratca	51	Odcvetela rožica	33
Zvon	56	Drejkov boben	39
Hi, konjiček!	59	Pri zajutreku	43
Mačica	62	Kdo je ukral jezik?	44
Častite Marijo	70	Pozabil je	50
Detecu	74	Huda zima	51
Prvič po dveh	78	Spomladanske podobice	60, 71
Angelj varih	83	Prvo in zadnje sv. obhajilo	65
Mlada pastarica	88	Kolačevi prijatelji	75
Škrat	94	Blagi dobrotnik	81
Mačka in miška	111	Poletne podobice	84, 99, 117
Igra za déklice	111	Moji tovariši	89, 104
Da vas ne bi motil	123	Toliko dela!	93
Kokot naš in kokodaja	125	Kdo jih je varoval	97
Didel, didel dajčka	126	Sprehod za vasjo	108, 123
Angelju varihu	132	Bodi bogoljuben in priden	113
Tuta nina nana	138	Kdaj osivijo naši lasje	115
Jakec kozla jahal	142	Pripovedke o Tončku	129, 148, 179
Pri molitvi	154	Jesenske podobice	132, 155, 166
Poveljnik	159	Čudna ptica	139
Sirota	164		
Angelj varih	168		

	Stran
Ranjenec	145
Kako se je Lah znebil neprijetnih gostov	158
Res je šel	161
»Grande Trio!«	169
Zapor ga je izučil	171
Držite ga, držite, da ne pade	177
Zadnja podobica	182
Zdaj pa že bode Matevžek vojak	186

Lepi nauki.

Kaj pomeni nova podobica	1
Zakaj imamo v nedeljo lepšo obleko?	12
Sv. Makarij in njegov učenec	22
Najdragocenejša reč na svetu	57
Marijin altarček	68
Kaj delajo angelji	121, 136, 153
Kateri je srečnejši?	125
Koliko služiš?	126
Prvi vernih duš dan	164
Samo Jezušček!	175

Slike.

Skupina mačic	11
Spretni risar	15, 31, 48, 63, 79, 95, 127, 143
Angelj in otrok na potu	16
Deček s strdenim »Miklavžem«	24
Ponjev	25
Mati z detetom	29

	Stran
Deček z bobnom	40
Deklica in psiček	43
Presta	43
Angeljčka tolčeta na zvonček pri uri	57
Deček s kozličkom	59
Okrasek: »Skaži nam se mater«	70
Deček in škorec	76
Deklica z jagnjetom	88
Deklica plete vence	93
Jagode in otroci	104
Vojaška igra	110
Pojoči angelji	121
Deklica in kozici	124
Angelj odganja kačo	137
Angelj pelje dete čez brv	153
Deček — vojak	159
Okrasek: angeljčka gojita cvetlice	168
»Grando Trio«	170
Grobček	175
Jaslice	185
Voznik v sobi	191

V zabavo in kratek čas.

Kratkočasnice	14, 30, 142, 144, 160, 192
Uganke in šaljiva vprašanja	14, 30, 47, 62, 80, 112, 128, 160, 176
Naloge	14, 48, 80, 112, 128, 144, 166
Prsti	78

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. 1.

Ljubljana, dné 1. januarija 1895.

III. tečaj.

Kaj pomeni nova podobica?

Y čisto novi obleki stopi danes »Angeljček« pred vas. Otroci, pogledjte ga no; prav od blizo si ga ogledujte in natanko! Že precej v začetku, ko je začel »Angeljček« izhajati, zatrdiril sem vam, da vam ne bo pripovedoval samo o angeljih, marveč še marsikaj družega, resnega in veselega, podučnega in kratkočasnega. Tako bo delal tudi zanaprej in sicer vse iz tega namena, da bi bili njegovi čitateljčki prav pridni, — angeljem podobni že tu na zemlji, in da bi bili takoj med angelje vsprejeti, ko bi morali umreti že v otroški dōbi; ako jim pa Bog nakloni daljše življenje, naj bi bili pozneje izvrstni ljudje, v katerikoli stan jih pokliče nebeški Gospodar.

Nekaj jednakega nam pove tudi nova podobica, ki jo vidite tu na čelu. Raznovrstne cvetlice v jerbaščku pomenijo vaša dobra dela in vaše detinske čednosti. Glejte, vse na okrog je temno, kakor bi vaši angeljčki ne marali nič družega gledati, kakor to, kar je lepega v

vašem jerbaščku, t. j., kar dobrega storite iz ljubezni do Boga.

Veselijo se angelji tega, kar ste že do sedaj storili dobrega; priganjajo vas pa tudi, da bi storili še več za nebesa, — le še, še — le prav veliko! Ali vidite, kako radostno pogleduje oni-le angelj pri vrhu jedno vaših cvetec in zapisuje v knjigo življenja? Mislil sem si, ko sem ga zagledal: »Jej, ta angeljček mora imeti kaj dobrega otroka v svojem varstvu na zemlji, ker je že toliko lepega zapisal o njem, pa le še zapisuje!«

Vaš angelj varuh je pa tudi vaš učitelj; v jedni roki ima knjigo, drugo pa drži, kakor bi pripovedoval in razlagal kaj posebno imenitnega. Ali vas to ne spominja »šole rajske nedolžnosti?« Tretji angelj pa nekaj skrbno piše; bržkone bo kaj za vas. Kaj pa četrti angelj s harfo? To pa pomeni, da angelji častijo in slavijo Boga ter hočejo tudi vas navdušiti, da bi ga tudi vi častili in slavili s svojim detinskim srcem; ob jednem vam pa hoče podobica s tem naznaniti, da je to angeljčkom zelo všeč, ako vidijo, da se znate lepo in pošteno razveseljevati.

Zvezde in nebeški žarki nad angelji pa pomenijo, da bi bil naš list »Angeljček« rad srednik med nebom in zemljo. V imenu vaših preljubih angeljčkov varihov vas bo še dalje učil in opominjal pa razvedroval; rad bo tudi sporočal, kar bo lepega videl in slišal med vami; vse pa mu je do tega, da bi bili vsi slovenski otroci veseli in srečni, zdaj in vekomaj!

Presajena lilijica.

Se neki drug pomen imajo lahko cvetlice, katere vidite na čelu našega »Angeljčka.« Ne le dobrih otrok zaslužna dela, marveč dobri otroci sami se smejo imenovati krasne cvetlice, katere dobri angelji skrbno goje v vrtu Jezusovem — v sv. katoliški cerkvi. In kadar umrje tak blag in nedolžen otrok, pravimo, da je njegov angelj presadil belo lilijo v rajski vrt. Dvojno tako pre-

lepo lilijo iz bele Ljubljane smo si že ogledali v zadnjem (VIII.) snopiču našega »Angeljčka«. Jednako lepa lilijica, katero je angelj Božji presadil 6. junija 1894 v rajski vrtec, bila je Marija Š., učenka tretjega razreda uršulinske šole. Ker se smem zanesti, da ste (ali še le boste) z veseljem brali prelepo življenje in srcčno smrt dveh bogoljubnih sestic Mimice in Tončke in ker smem upati, da vam tako berilo ne bo brez koristi, naj vam v kratkem povem še o tej pridni učenki, kolikor je bilo mogoče poizvedeti.

Če le o katerem otroku, sme se reči o tej preblagi deklici, da je po zgledu božjega Deteta rastla kakor na starosti tako na modrosti in milost pred Bogom in ljudmi. Vstopila je v tukajšno uršulinsko šolo 15. novembra 1892 prišedši s svojimi stariši iz Radovljice. Bila je jako ljubezniva in modra deklica, tedaj vsem svojim součenkam zelo priljubljena. Že v drugem razredu, še bolj pa v tretjem, bila je vsem drugim v zgled. Ljubezen do Jezusa si je kmalo vcepila globoko v svoje nežno srce. Njene želje so bile le za Jezusa živeti. Vsikdar, ko se je kaj lepega pripovedovalo o Jezusu, o Mariji, o svetnikih in o mučenikih, poslušala je vedno s solznimi očmi. V zgled vsem tovarišicam je bila tudi pri molitvi. Lepo je sklepala svoji nežni ročici in ob enem zatisnila oči, da bi je nobena stvar ne motila. Tudi lepe vaje, katere so se narekovale o posebnih časih, kot pred Božičem, v postu, meseca majnika, zvrševala je natanko.

Posebno pridno se je vadila v zatajevanju in premagovanju, ki je toliko potrebno malim in velikim. Če hočejo kaj prida biti in kaj hvalnega zvršiti. Nekikrat je šla s svojo tovarišico po poti. Gredoči bilo je nekaj mičnega videti, a Mici reče: »Jaz se bom premagala in doma bom v knjižico naredila zvezdico«, ter položi ročico na oči.

Bila je jako usmiljenega in sočutnega srca. Mnogokrat je delila med ubožčke milodar. Tudi svoje součenke je večkrat obdarila. Kolikrat je sama sebi kaj pritrkala, da je druge razveselila!

Vse to pa je delala iz višjega namena, iz ljubezni do Jezusa. Bila je namreč silno tenkovedna ter se

skrbno ogibala tudi malih napak. Nekoč je bila malo opominjevana, tedaj je rekla iz šole gredé vsa žalostna svoji součenki: »Doma pa moram precej prav lepo kesanje obuditi, ker sem bila opominjevana.« Njen izrek je bil: »Rajše umreti, kakor smrtni greh storiti.« Nekega dne je šla z dvema tovarišicama, kateri sta se začeli nekaj kregati. Mici pa reče: »Jaz se pa ne bom kregala, sicer ne pridem v nebesa.« Sploh je imela tako zrele misli in tako vzvišene želje, da se je bilo kar čuditi za to dôbo. V šoli, doma in pri sorodnikih je večkrat rekla, da bode kedaj nuna. »Ker le, če bom nuna.« rekla je prijateljici součenki, »smem se najbolj zanesti, da bom zveličana.«

A vkljub temu je bila vedno detinsko priprosta. To se je posebno pokazalo, kadar je šla na pokopališče, kar se je večkrat zgodilo. Kaj rada je brala napise na grobeh in nenavadno veselje je imela za kamenite angeljčke pri nagrobnih spomenikih. »Vedno jih je božala,« tako nam sporoča njen blagi oče, ki jo je spremljal; »cvetlic jim je dala med ročice in, če je poprej deževalo in so jim visele kapljice po obrazu, obrisala je vsakega in rekla: 'Kako se ubožček joka, moram ga malo obrisati'. Vedno smo jo morali priganjati, da se je ločila od svojih ljubljencev — nagrobnih angeljčkov.« — Gotovo je razodevala tudi v tem svoje zlato — angeljsko srce.

Omeniti moram tudi še to, kar je večjega pomena, kakor si marsikdo misli, da je bila jako veselega srca. O, kako je bila vesela spominkov in podobic, katere je gostokrat prinašala iz šole; kolikrat jih je pregledovala in preštevala! Koliko veselih uric je sama sebi in domačim napravila z lepim petjem, kajti imela je prijeten glas in znala je mnogo pesnij in napevov pa kaj rada je pela. Res, lep biser je zadovoljno, nedolžno-veselo srce!

Posebno pa se je odlikovala od mnogo drugih svojih součenk, ko se je pričelo pripravljanje za prvo sveto obhajilo. Kmalu po novem letu so bile deklice vprašane, katera želi pristopiti letos prvokrat k sv. obhajilu. Vsa vneta in goreča vzklikne med drugim mala osemletna Mici: »Jaz, prosim, jaz!« Imela je prestati mnogo

ovir od vseh stranij radi svoje mladosti; toda zmagala je čudovito. Bila je neomahljiva v svojem sklepu. Njena stanovitnost, še bolj pa njeno hrepenenje po Jezusu, ganila je gospoda kateheta, da so ji spolnili njeno srčno željo.

Ko so pri verouku gospod katehet govorili o velikosti presvetega rešnjega Telesa in pristavili, da mora vsaka dovolj pametna biti, če hoče ta sveti zakrament prejeti, ogласi se mala Marica vsa vneta: »Jaz sem že dosti pametna!« To svojo gorečnost je pa kazala s tem, da je izvrstno znala vsako vprašanje iz katekizma in da je natanko izpolnjevala vse, kar se je ukazovalo in priporočalo za vredno pripravo k prvemu sv. obhajilu.

To njeno hrepenenje je bilo dan za dnevom večje in srčno je želela Jezusa vsprejeti v sv. obhajilu. Neki svoji tovarišici je rekla: »O, da bi se že vendar približal trenutek, ko pride ljubi Jezus k meni!« Pazljivo je poslušala prigodbe o takih dobrih otrocih, kateri so pred prvim sv. obhajilom z oblačilom ali kako drugo stvarjo obdarili druge revne otroke. Tudi take je hotela posnemati. Malo dnij pred svojim prvim svetim obhajilom je podarila jedno svojih oblačil neki pridni učenki (seveda z dovoljenjem starišev).

Z nenavadnim veseljem je hodila k pripravljanju za prvo sv. obhajilo. Neki četrtek je prav zarano vsa vesela pritekla pod okno svoje ljube tovarišice, trkala na šipo ter vsa vneta vzkliknila: »Kmalu se bom zaročila z Jezuščkom«, potem je hitela v šolo k poduku. Sploh ji je bila prva in zadnja misel sv. obhajilo, kar je dobila dovoljenje. Nekaj dnij pred prvim svetim obhajilom se ji je neko noč sanjalo, da ji je Jezušček rekel, da bo kmalu umrla. — In res je bila njena srčna želja, da bi precej po sv. obhajilu umrla. Sama je to željo razodela svoji dobri součenki, katera jo je pripravljala na dolgo spoved. in polna hrepenenja po Jezusu v svetih nebesih se je potem zjokala.

Prišel je torej zanjo tako srčno zaželeni dan, najlepši, najsrečnejši dan prvega sv. obhajila, 2. maja 1894.

Kakor angeljček v človeški podobi, — belo oblečena, s pajčolanom na glavi, lepo svečo v nežni ročici, pristopi Mici s svojimi dobrimi malimi součenkami vsa

ginjena in zbrana prvokrat, a tudi — zadnjokrat k mizi Gospodovi! Veliko je prosila v tem srečnem trenutku Jezusa; med drugim tudi to: da bi jo Jezus pustil rajše umreti, kakor smrtni greh storiti. Ta sklep je tudi res zapisala med drugimi sklepi po sv. obhajilu. Vsa srečna je bila toraj po sv. obhajilu; kazala je pa to tudi v vsem svojem obnašanju in napredovanju v šoli. Krščanski nauk ji je bil najljubši predmet in posebno rada je prebirala lepe pobožne knjige. Z vsako svojo součenko je rada občevala ter ž njo kaj spodbudnega govorila. In doma je bila pravi angelj miru: »ubogljiva, ponižna, odkritosrčna — proti vsakemu priljudna in postrežljiva; svoje sestr̃e in brata je prav rada imela ter ž njimi živel̃a v prelepi složnosti.«

Toda le malo časa je duhtela ta prelepa lilija s svojo ljubeznivostjo na zemeljskem vrtu. Mici obleži že 28. majnika. Teden pozneje dobi davico in škrlatico. Ker ni mogla požirati, bila je samo spovedana in sprejela je tudi zakrament sv. poslednjega olja. V sredo ob deveti uri dopoldne se je pa preselila krasna cvetka v nebeški raj, kjer je zagledala prvokrat svojega ljubega Jezusa, katerega je pred petimi tedni ob isti uri tolikanj goreče sprejela prvokrat v svoje nedolžno srce v zakramentu sv. rešnjega Telesa!

Zvezdici.

Oj na višavi, oj na višavi
 Zvezdica jasna zvezdici pravi:
 »Vidiš tam dōli, vidiš tam dōli
 Dete za bolno mamico mōli;
 Solze si grenke z lica otira,
 K nébu zaupno pōgled upira;
 Je-li na sveti kaj lepšega zreti,
 Kakor molitev v detinskem je cveti?
 Dajve i midve k Bōgu molive,
 Mami njegovi zdravja prosive!«
 Drugi dan zjutraj dete veselo
 Mamico zdravo spet je objelo.

Smiljan Smiljanič.

Sama sreča?

(Kajtimar.)

I.

Poleti je bilo. Solnce je že teden dnij pripekalo, da je bilo vse razbeljeno. Krojaška je kopala krompir. Ker njen mož Tomaž ni utegnil varovati doma sinčka — dveletnega Janezka, vzela ga je s seboj na polje. Posadila ga je v razor, dala mu v roke nekaj igrač in kopala daleč od njega krompir.

Janezek se je igral s kamenčki, plazil se semtertje, kakor znate pač otroci, ki niste mirni drugače kakor tedaj, kadar spite. Nekaj časa je bil tiho. Kar začne jokati in kričati na vse grlo.

Krojaška urno priteče gledat, kaj mu je. Ali kako se prestraši, ko zagleda prav pri Janezkovi nogi — gada! Vsa trda strahú brž popade otroka, zbeži ž njim daleč strani, potem se vrne z motiko in ubije gada.

Sedaj pa se v vroči molitvi zahvali Janezkovemu angelju varihu, ki je tako skrbno varoval njenega sinčka. Naj bi se bil Janezek le nekoliko dalje pomaknil in razdražil gada — in skoro čudež je, da se mu nemirni otrok ni še bolj približal — pa bi ga bil pičil. In v tisti vročini, ko je gadov strup še nevarnejši — kdo vé, če bi ne bil Janezek v nekaj urah mrliček?

O, priporočajte se vsak dan angeljčku varihu!

II.

Krojaška je bila bolna in sama doma z dveletnim Janezkom. Le-ta je hodil po veži semtertam, prenašal burklje, metle in kar je dobil.

Kar nekaj zaropota v veži — Janezek se zvali po zeló strmih stopnicah pred klet.

»Jezus, Marija, pomagajta!« zakliče Krojaška vsa prestrašena; précej se ji je namreč zdelo, da je neprevidni otrok padel po stopnicah, ker ograja nad njimi ni bila zaprta.

Vse tiho.

»Moj Bog, gotovo se je ubil!« zdihovala je Krojaška ter izkušala zlesti s postelje, drugače bi vsaj jokal.«

»Micka, Micka, mati!« vpije skozi okno proti so-
sedovim, da bi priklicala kakega človeka, ker le ni
mogla s postelje.

Kar pripleza Janezek počasi po stopnicah, drži
se za glavo, s katero je butal ob stopnice, ter pride
zdrav k materi, samo majhno se je opraskal. In vendar
je zdrčal po desetih stopnicah, ki so zelo zelo strme
in nerodne.

Krojaška si ni mogla drugače razlagati tega, kakor
da je sam angelček varih podstavljal svojo roko, da
se njen Janezek ni ubil.

Glejte, otroci, take varihe imate; pa kako ste jim
hvaležni? (Dalje prih.)

Kupite!

Hajd, otroci, sem hitite,
Zlatih jabolk si kupite!
Hrušek presladkih imam,
Jako rad vam jih prodam.

K meni le, če znate jesti!
Kaj se stiskate na mesti?
Tri so hruške za belič,
Hej, to skoro je pod nič!

Smiljan Smiljanič.

Zimske podobice.

(Piše Janko Barlé.)

I.

Neugoden, zimski dan. Ne sneži res ne; nu, saj je
snega dovolj po ulicah in po strehah. Veter brije,
pod nogama škriplje tako, da se vsak človek, kateri se
pokaže na ulicah, kolikor le more, stisne v svojo suknjo,
ali pa v svoj ogrtač. Ej, gospôdi ni take sile! Na glavi

kučma, telo toplo oblečeno, na rokah rokavice ali pa krzneni naroček (muf), pa človek lahko kljubuje mrzli zimi. Drugače je siromaku. Ta hiti v tankih letnih hlačah, katere mu je veter pritisnil prav k telesu, ona v letnem krilecu, to zebe; in siromak hiti domov, če je doma sploh kaj bolje. Morda res stoji v sobi starikava peč, ali peč je — mrzla. Kaj hočemo, siromakom, posebno pa v mestu. je vedno hudo, po zimi pa še najhuje.

Glej, glej, kaj si se pa ti tukaj k tem vratom stisnilo, dekletce malo? Nosek se ti rudeči od zime in gleda iz velike materine rute, v katero si si zamotala glavo in telesce. Mrzlo je, kaj ne? Poglej no, pa čevlji — ej, niso bili tebi umerjeni — niso tudi nič kaj trdni, skozi one luknjice gre mraz notri, zato tudi prestavljaš nožice in stiskaš jedno k drugi. Zebe te, zebe! Kaj pa je to v mrzli ročici? Krožnik, kaj ne? A na krožniku cvetlice, vijolice in vrtnice? Lepe cvetlice, pa v tej mrzli zimi, kje si jih dobilo, dekletce malo? Ej, v vašem vrtu niso rastle; te so se vzgojile kje drugje, da bodo gospôdi na veselje! Ko bi jih le skoraj prodala, da ne zmrzuješ tukaj na tem mrazu! Saj bi bilo doma pri peči bolj prijetno, ali ne? Odkod pa si ti malička?

»Iz predmestja sem, gospod, in te cvetlice prodajam vrtnarju Bukovšku, da si zaslužim kakov novčič. Mnogo nas je doma, zima je in jedli bi tudi kaj radi. A mama ne morejo vsemu kaj!«

»Kaj, imaš samo mamo?«

»Oče so umrli!«

»Sirotica! Ali vas je mnogo?«

»Dva manja bratca in pa jaz.«

»Vidiš, to je lepo, da ti zanje skrbiš in pomagaš materi. Le pazi, da ne ozebeš. Ko bi le že skoraj prodala te cvetlice, da odideš domov. Nu, daj meni jeden šopek!«

»Evo vam ga, gospod! izberite si! — dejala je in mi ponudila krožnik s cveticami. Izbral sem šopek vijolic, plačal jih in pridejal sem še malo svotico, da bode dekletce imelo za svoja bratca. Zahvalila me je in se potem zopet stisnila v svojo rutico, jaz sem pa dalje korakal žalostno premišljeva, koliko je pač siromakov

na tem božjem svetu. Vijolice dišale so mi prijetno in me spominjale uboge deklice, katera se je stiskala v materino ruto na hišnih vratih. Ubogo dekletce!

Vam ni sile, prijateljčki moji mali. Pohajkujete okrog tople peči, tolčete orehe in lešnike in nobeden vas ne sili venkaj v zimo. Spomnite se, da ni vsem tako kakor vam, da je obilo siromakov na tem božjem svetu, kateri sedaj zmrzujejo in gladujejo. Izvestno jih poznate nekoliko tudi vi. Sicer jim sami ne morete pomagati, ker nimate ničesar svojega, vendar poprosite svoje dobre stariše, da jim oni pomagajo. Izvestno bodo vam uslišali prošnjo, pa še veseli bodo, da imajo tako dobrosrčne otročiče. In če so otrôk veseli stariši, vesel jih je tudi Bog!

Z i m a.

Zima, zima bela
 Vrh gorâ sedela
 Vrh gorâ sedela
 Pa je takó pela,
 Pa je takó pela,
 Da bo Mirka vzela,
 Da bo Mirka vzela,
 Ker on nič ne dela;
 Ker on nič ne dela.
 Noče se učiti
 Noče prav moliti
 Noče priden biti. —
 Čuješ, Mirko, li
 Kaj ti zdaj preti?
 Zima te bo vzela
 V strgan koš te dela
 Pa s teboj letela
 Skozi sêla bela

Skozi trge, mesta,
 Koder vodi cesta.
 Čez goró deveto
 V dêžel bo deseto
 Tebe zapeljala,
 Tebe zapeljala,
 Tam te kaznovala.
 V košu boš ti jokal
 Jokal, glasno stokal
 Da ves koš bo pokal.
 In nazaj boš silil
 In upil in cvilil,
 A zaman bo stok
 In zaman bo jok.

Čuješ, čuješ, Mirko ti,
 Kaj na zimo ti preti?

Smiljan Smiljanič.

Naša mačica.

1. To vam naša mačica
Ljubka je igračka.
V kot samotni leno sede,
Ondi dremlje, ondi prede.
2. Gladna nič ne vpraša,
Je-li vroča kaša,
Naglo k skledici priteče, —
Joj, kako se v nos opeče!

3. Naj metuljčka le zapazi,
Zvito k njemu se priplazi —
Brž od tal metuljček šine,
V zraku mačici izgine.
- Naglo kakor blisk priskoči,
S šapo jo po glavi počí,
Jezo v reberca jo dregne.
In na vrh za rep potegne.
4. Ako z repkom sestra miga,
Repek dol in gor ji šviga,
5. Hej, kako jo žoga mika,
Od strani se je dotika,

Divje ž njo po sobi skaka,
Da se maja stena vsaka.

Pletenico vrže z mize,
Niti trga, klopko grize.

6. Kadar kužek jo razkači,
Av, tedaj se razkorači,
Vspne se rep ji kakor kača,
Kvišku dlaka se obrača,
Hrbet kakor gôro sključi,
Iz očij žaré ji luči.

8. Igre vse ostavi v hiši,
Ko ropot začuje miši.
Ni-li hitra kakor strela?
Hop, že miško je ujela,
Urno skače ž njo po travi,
S kremplji boža jo po glavi.
To vam naša mačica
Ljubka je igračica!

7. Brž ji zopet jeza ugasne,
Da kot prej je volje jasne,

Gr. Gornik.

Zakaj imamo v nedeljo lepšo obleko?

Naša spoštljivost do cerkve se mora najprej kazati v srcu; a tudi v zunanjem naj se razodeva. Toraj iz spoštovanja do Najsvetejšega se oblačimo drugače — praznično ob nedeljah in praznikih.

Tomaž Mor je bil zeló slaven mož na Angleškem, pa zavoljo svoje trdne vere in neupogljive zvestobe do sv. katoliške cerkve je bil v ječo pahnjen. In glejte, tudi v ječi se je vsako nedeljo in vsak praznik lepše napravil, čeravno ni mogel v cerkev iti. Vprašajo ga, zakaj tako dela, saj ga nihče ne vidi v ječi, kjer je popolnoma sam. Preblagi mož pa odgovori: »Nikdar nisem bil vaje ob nedeljah in praznikih zato se lepše oblačiti, da bi sebe častil ali ljudem bil bolj všeč, marveč samo iz tega namena sem tako delal, da bi Boga častil in njemu bil všeč.«

V šoli.

Hej! otroci, otročiči,
Hej! vi dečki in dekliči,
V šolo vsi z manoj,
Nikdo se ne boj!

Šola je prav čedna soba,
Ne prebiva v nji lenoba;
Šola lep je hram:
Vednost biva tam.

Visi v šoli abeceda	Zemljevid na steni visi
Da učenec vanjo gleda:	Črte so na njem in risi.
I — u — e — o — a	Doli in goré,
Kdor uči se, zna. ■ ■	Mesta in vodé. ■ ■

Da računimo hitreje,	Toraj urno, otročiči.
Tikoma peči se greje	Dragi dečki in dekliči.
Star številni stroj,	V šolo vsi z manoj,
Umeš ga takoj. ■ ■	Nikdo se ne boj!

■ ■ Soški.

Anica in Dorče.

Anica je pridno dekle;
Komaj šteje štiri leta,
Pa poglejte, kako skrbno
Po dvorišči tla pometa!

Kuhati že zna in peči;
Kruh iz ilovice zmesi.
Sadje praži si na solnci
Ni se bati, da zakresi.

Grédico ima na vrtu,
A na gredici je — trava,
Anica pa vedno trdi,
Da je njena zelenjava.

Punčica iz cunj povita,
Ta skrbij ji prizadeva!
Včasih dan za dnem prejoče,
Anica pa streže — reva!

Bratec Dorče mora pasti
Štiri krave, dve teleti;
Sam jih dečko je napravil,
Sam jih mora preskrbeti!

Včasih se teletu — tikvi
Kaka nogica izmakne,
Hitro jo popravi deček
Hitro klinček drug utakne.

To živino nagajivo
Dobro pasti je težava,
Zdaj se tele mu prekucne,
Zdaj se vleže ktera krava!

In orati s to živino,
Ni, predragi, karsibodi!
Dorče neokretne krave
In pa plug ob jednem vodi!

Tako Anica in Dorče
Pridno dan za dnem skrbita,
Trudna pa na večer kmalu
Sladko sanjajoč zaspita.

L. Črnej.

Kratkočasnica.

Kaj je boljše, »vikati ali onikati?« — Nekdo je prav veliko stavil v loterijo. Loterijski vodja se hoče prijazno posloviti od svojega dobrega podpornika in mu reče: »Zdaj naj pa le gledajo, da ven pridejo!« — Loterijski bratec pa se razsrđi: »Kaj! tega mi pa še nikdo na svetu ni storil. Poštenega človeka boste tako surovo iz hiše podili?!« — Loterijski vodja: »Prijatelj, naj ne bodo tako hudi; oni me niso razumeli. Jaz sem jim le srečo želel, da bi zadeli — vseh pet!«

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Kaj je mogoče le z zaprtimi ustmi izgovoriti?
2. Jaz tebe lovim, ti mene; jaz ne morem ujeti tebe, ti ne mene; do sodnjega dné se bova tako zastonj lovila. Kdo sva?
3. Kdo je dober, če je hud?
4. Katera obleka je iz jedne niti?
5. Neki oče ima šest sinov in vsak sin ima jedno sestro; koliko otrok ima ta oče?
6. Umrl je sedemletni otrok, ki je samo jedenkrat v življenju obhajal svoj rojstni dan. Kako je to mogoče?

(Odgonetke ugank v prihodnjič.)

Nalogi.

1.

(Priobčil št. Kovačič.)

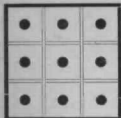
Od tukaj stojećih 36 črtic zbrisite ali prečrtajte 6 črtic tako, da dadó ostale črtice v vodoravni kakor v navpični legi ravno ali sodo število.

2.

(Priobčil H. Robinák.)

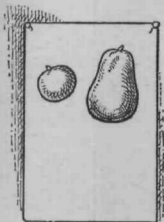
V ta čveterokotnik naj se namesto točk postavijo številke, ki dajo, od katerekoli strani jih začneš soštevati, vsoto 15.

(Rešitev malog v prih. listu.)

Spretni risar.

Danes, danes vam bom kazal reči, da se boste kar čudili; hej, to ni več sama umetnost, to je že skoro čarovnija. Le pogledjte! Tu vam najprej načrtam jabolček pa hruško. Kakor bi kvišku pogledal, spremeni se vam jabolko v ljubezniv obrazek, hruška pa v starikasto obličje z grozovitim pogledom! In kaj nastane iz tega pod mojo umetniško roko, pokaže vam tretja slika.

Vabilo k naročbi.

Angeljček dozdej ni redno prihajal, marveč kadar sta uredniku pripustila čas in ptuja podpora. A vendar je tudi po tej poti priobčil že mnogo koristnega in vedrilnega berilanaši

ljubi mladini. Ker je pa urednik v oskrb prevzel še „Vrtec“, zdelo se mu je primerno, naj bi tudi „Angeljček“ izhajal vsak mesec in sicer najprimernejše kot priloga „Vrtcu“. Glavni list „Vrtec“ naj bi bil nekoliko resnobniši, že za nekoliko bolj odraslo mladino; priloga „Angeljček“ pa naj bi vsprejemala bolj detinsko priproste spise za prvence. Kako bo mogoče listoma rešiti prelepo nalogo, to je seveda

odvisno od tega, kako se zanimajo pisatelji in čitatelji (oziroma naročniki). Oboje prosimo, naj se nas prijateljsko oklenejo, ker le z združenimi močmi je mogoče kaj izdatnega doseči še pri večjih narodih, kaj še-le pri nas! Zlasti „Angeljček“ bi se zaradi nizke cene lahko razširil v velikem številu. Bog daj svoj blagoslov!

Naprodaj sta še tudi oba prva tečaja in sicer v 8. posameznih zvezčkih à 12 kr., ali pa v dveh večjih zvezkih kart. 45 kr. in lično 60 kr.